

Arrest

nr. 92 277 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Maaseik, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Maaseik van 11 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2012 met referthenummer X.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van de wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de onderstaande bestreden beslissing en de verklaringen van de verzoekende partij heeft de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, op 7 november 2011 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd, dit als descendent van een Belgische onderdaan.

Op 11 mei 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Maaseik de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van (...) artikel 52, § 3, (...), gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 07.11.2011 werd ingediend door:

*Naam : R.(...)
Voorna(a)m(en) : B.(...)
Nationaliteit : Marokko
Geboortedatum : (...)1970
Geboorteplaats : Mazouja(Marokko)
Identificatienummer in het Rijksregister : (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...) Maaseik*

om de volgende reden geweigerd:

(...)

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Bewijs financiële steun verleden werd niet overgemaakt

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partij voert in een derde middel van haar verzoekschrift de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* “de motiveringsplicht” aan.

Ter adstruering van dit derde middel zet zij het volgende uiteen:

“Dat verder het ook manifest incorrect voorkomt, met manifeste schending van de proportionaliteitsbeginsel en motiveringsplicht, waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat de afhankelijkheid niet bewezen is.

Wanneer verzoeker ten laste is van zijn Belgische ouders die bewezen wordt met allerlei bewijzen, dan dient de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie aanvaard te worden.

Verder zijn er diverse attesten aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgd waaruit blijkt dat zowel de ouders als broers en zussen alhier in België wonen en allen de Belgische nationaliteit hebben.

Verzoeker woont samen met zijn Belgische ouders te 3680 Maaseik, (...).

Verzoeker woont aldus bij zijn Belgische ouders in en geniet kost en inwoon vanwege zijn ouders, waardoor ten laste zijn voldoende bewezen is.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen middels een beschikking de grond mee-gedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden ingewilligd.

In casu wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 augustus 2012 dient de verzoekende partij evenwel een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen grond tot inwilliging van het beroep, wijst zij erop dat het administratief dossier niet werd neergelegd en vraagt zij de bestreden beslissing om die reden te vernietigen.

De verwerende partij stelt dat het ontbreken van een administratief dossier de Raad niet verhindert vast te stellen dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten kennelijk onjuist zijn en dat verzoekende partij niet betwist dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet alle stukken heeft neergelegd. De verwerende partij zet vervolgens in concreto uiteen op welke wijze de drie aangevoerde middelen niet kunnen worden aangenomen. In het bijzonder met betrekking tot het derde middel door de verzoekende partij aangevoerd, stelt de verwerende partij het nut hiervan in vraag en duidt zij erop dat de Raad niet vermag zich te wagen aan een feitelijke beoordeling. Zij vervolgt dat de tenlasteneming uitdrukkelijk dient te worden bewezen en herhaalt dat de verzoekende partij niet betwist dat niet alle stukken werden voorgelegd.

De verzoekende partij vraagt zich hierop af hoe deze vaststellingen zonder administratief dossier kunnen worden gedaan en duidt ter weerlegging van het pleidooi van de verwerende partij nog op de verbintenis tot tenlasteneming van 21 september 2011 die zij als bijlage (stuk 3) bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, alsmede op de gezinssamenstelling eveneens als bijlage (stuk 4) bij haar verzoekschrift.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 2 oktober 2012 gevoerde betoog en het in het verzoekschrift ontwikkelde derde middel, wordt op het volgende gewezen:

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar derde middel aangeeft dat *“verzoeker ten laste is van zijn Belgische ouders die bewezen wordt met allerlei bewijzen.”* Daarnaast wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Bewijs financiële steun verleden werd niet overgemaakt.”*

Bij gebrek aan een administratief dossier en bijgevolg aan deze door de verzoekende partij voorgelegde stukken en *“bewijzen”*, is het de Raad evenwel niet gekend wat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag heeft overgemaakt, dit in het bijzonder wat betreft de elementen aangaande het ten

laste zijn en de bewijzen van financiële steun in het verleden, waarbij de verzoekende partij voorhoudt dit te hebben bewezen *“met allerlei bewijzen”*. Deze aanvraag en de stukken die de verzoekende partij naar aanleiding hiervan heeft overgemaakt zijn noodzakelijk om het (derde) middel te onderzoeken. Zodoende is het voor de Raad onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de verwerende partij precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de verwerende partij deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt des te meer daar de verwerende partij volledig voorbijgaat aan het feit dat de Raad evenmin kan nagaan of de verzoekende partij eventuele stukken al dan niet binnen de gestelde termijn heeft voorgelegd.

Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Het beroep dient te worden ingewilligd.

Aangezien het derde middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen, gericht tegen de bestreden beslissing, te onderzoeken.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Maaseik van 11 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN